

Sidste søndag e. H3K, d. 24. Jan. 2010

Sct. Peders Kirke kl. 10:00

Torben Hjul Andersen

LÆSNINGER

Es.2,2-5: De skal smede deres sværd om til plovjern
Kol.1,25d-28: Kristus i jer, herlighedens håb
Joh.12,23-33: Menneskesønnen skal herliggøres

SALMER

557: Her vil ties, her vil bies
383: Det er så yndigt
750: Nu titte til hinanden
57: Herre fordi du
411: Hyggelig rolig
217: Min Jesus lad mit hjerte få

PRÆDIKEN

Kristus i jer, herlighedens håb

Man kan tale om varige forbrugsgoder. Det er sådan noget som plæneklippere, køleskabe, designertermokander m.m. Det er et varigt forbrugsgode, siger man, og glemmer helt at en dag er plæneklipperen slidt op, køleskabet kan ikke køle og kaffen løber ud af den utætte termokande. Det varige er altså ikke varigt.

Omvendt synes man at ord er noget flygtigt noget og er væk når de er sagt. Det er helt forkert. Det ved vi godt. Ord har det med at lagre sig i sindet – bore sig fast. Det gælder uanset om de var sagt i kærlighed eller ligegyldighed. Kan du ikke huske udsagn sagt af forældre, lærere, kammerater? Det kan være en far der i frustration siger til sin søn: Du er da også så fummelfingeret. Eller en bedstemor der siger til barnebarnet: Jeg glæder mig altid til du kommer på besøg. Eller en lærers ord. På seminariet mødte jeg en, der fortalte at hendes lærer i folkeskolen havde sagt at selv om hun var svag i dansk kunne hun godt få en uddannelse, og på det tidspunkt gik hun så på seminariet. Den udtalelse levede hun på.

På et tidspunkt læste jeg en beretning om en mand, der som barn havde fået et sådant udsagn fra en lærer, som havde præget ham hele hans liv. Denne lærers dom udtrykt i en enkelt sætning havde brændt sig fast. Som voksen havde han mødt læreren og konfronteret ham med det, og læreren havde sagt, at han ikke kunne huske det.

Jeg tror alle mennesker bærer på sådanne ord i deres indre. Så det er langt mere varigt end plæneklipperen, køleskabet og termokanden.

Ord skaber hvad de nævner. Når det nu er sådan, så må vi sige, at det er vigtigt med omtanke i vores valg af ord. Vores ord kan jo også brænde sig fast i et andet menneskes sind. Vores uforsigtige ord eller vores kærlige ord kan få afgørende betydning, for ordene skaber hvad de nævner.

Omvendt håber jeg ikke, at det er sandt hele vejen igennem for så er der grund til at frygte for vores eget land, for ordene i det offentlige rum er blevet så voldsomme. Ønsker vi fællesskab må vi bruge fællesskabets ord. Ønsker vi at blive lagt for had kan vi bruge hadets ord.

Ord er noget varigt. Ord kan lagre sig, så man bruger det meste af et liv på at søge at demtere dem eller lever hele sit liv på ordene.

Hvad er det for nogle ord, som vi har hørt i dag? Hos Esajas hørte vi: De skal smede deres sværd om til plovjern og deres spyd til vingårdsknive. Sikke nogle ord fulde af håb: Krigens metal bruges til redskaber for vækst og mad. Og Paulus i brevet til kollossenserne: Kristus i jer, herlighedens håb. Ordene eller Ordet i mennesket; Kristus i jer, herlighedens håb. Og Johannesevangeliet: Jesus der siger at Menneskesønnen skal herliggøres. Hvedekornet der falder i jorden for at det kan give

mange fold. Må de ord lagre sig, så de kan fylde i os, for her er der et varigt gode. Varigt i ordets yderste forstand.

I torsdags havde vi konfirmandgudstjeneste her i kirken. I våbenhuset fik gudstjenestedeltagerne en pose med metalskiver, der symboliserede 30 sølvmønter, som Judas fik for at forråde Jesus. Kender du mig? Det stod der på ryggen af Judas, og der blev talt om, hvad vi har i vores pose. Det kan jo både være svigt og forræderi mod mig, som er en byrde at bære på, og de svigt og forræderi, som jeg har begået over for andre er så sandelig også en byrde. Det er jo ikke sikkert det er sølvmønter. Det kan jo f.eks. være latteren, hvis vi har gjort en til grin, der netop er forræderiets sølv. Vi sidder med vores pose og den kan have lagret sig dybt i vores sind. Ved konfirmandgudstjenesten kunne deltagerne så tage deres pose med op til alteret, da vi holdt nadver. Der kunne de lægge posen med al dens byrde; de fysiske metalskiver og i overført betydning vores svigt, forræderi, skyld. Og i stedet får vi brød og druesaft ind i vores krop; Jesu kraft og Jesu glæde med ud i vores videre liv. Og så for lige at understrege det, fik de en hjertesmåke i hånden da de gik ud, og den kom hurtigt ned i maven!

I løbet af gudstjenesten i torsdag kom jeg til at tænke på, hvor svært det egentlig kan være at aflevere sin pose, der så kan blive gemt hos Gud. Hvis min pose er fuld af forurettelse og bitterhed over det andre har gjort mod mig, så kan det være meget svært at aflevere posen. Det gælder jo helt fra det primitive, det skal han få betalt, til det dybt bitre: Hvis hun ikke havde svigtet der, ville mit liv have været anderledes. En pose der er fyldt af dette kan jo være svær at aflevere, for så kan vi ikke mere kredse om os selv. Mon ikke det er et hjørne af det, som Jesus taler om i dagens evangelium: Den, der elsker sit liv, mister det. Det kan være svært at give slip på offerrollen, selv om vi godt ved, at det betyder at vi mister livet. Jesus kalder os til at give slip – helt som hvedekornet der giver slip og falder i jorden og dermed bærer mange fold.

Det kan også være svært at give slip på skylden. Jeg kan bære den i mig og jeg kan måske også fysisk se den, så jeg er helt klar over at skylden er ikke væk. Men det afgørende er at den er gemt hos Gud. Nu fældes der dom over verden, siger Jesus i dag. Dommen er altså hverken min egen eller andres. Det er Guds. Tænk om vi virkelig kunne få det ord lagret helt inde i os, den sandhed, at dommen er Guds, og derfor kan vi se virkeligheden i øjnene og tale klart om indholdet i posen, fordi vi ved, at det allsammen gemmes hos Gud – i hans kærlighed. Må det ord om at dommen er Guds gemmes hos mennesker, så vi tør give slip på alle domme over hinanden.

Kære Kristi venner. Så er da ordene om at give slip, om at hade sit liv i denne verden, ordene om dom ikke livsfornektende. Tværtimod. Så rækker det ud mod livet. Det handler i al sin enkelhed om at døbte mennesker har fået et mærke for ansigtet og for brystet, at vi tilhører Jesus Kristus. Det er lagret helt inde i os, både for forstanden og hjertet, og ligger der før alle ordene, både dem om at være fummelfingeret eller ventet med glæde. Kristus i dig, herlighedens håb. Og netop fordi det ord er sagt og tegnet ind i hjerte og forstand kan du give slip på den byrde at bære livet selv. Det er Guds og du har så den opgave at leve livet, det liv der er Guds, men som du skal leve. Og ikke nok med det. Han har også vist os vejen, vejen at gå på. Den vej der hedder at give slip og leve sit liv i kærlighed til Gud og kærlighed til din næste. At give slip på livet for at leve i hans vej er da netop at vinde livet. Her og nu og altid.

Så det er ikke et varigt forbrugsgode, men derimod et varigt gave-gode.
Amen.